

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

1967

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića predsjednika vijeća, Sanje Štefan i Blanše Turić članica vijeća, te više sudske savjetnice Jadranke Jelić zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Savska cesta 32, Zagreb, kojeg zastupa Maja Mandić, po generalnoj punomoći Su-992/2009, protiv tuženika Hrvatske agencije za poštu i elektroničke komunikacije, sada Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, koju zastupa dr. sc. Dražen Lučić, predsjednik vijeća, u predmetu rješavanja spora između operatora, u nejavnoj sjednici vijeća održanoj 8. srpnja 2015.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske agencije za poštu i elektroničke komunikacije, Zagreb, (sada Hrvatska regulatorna agencija za mrežne djelatnosti, Zagreb), klasa: UP/I-344-08/13-03/10, urbroj: 376-04/DM-13-14 (DM) od 11. listopada 2013.

II. Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženika pod točkom I. izreke utvrđeno je da H1 Telekom d.d. ima pravo na naknadu:

a) za naknadna odbijanja prethodno prihvaćenih zahtjeva za uslugom izdvojenog pristupa lokalnoj petlji i to prema specifikaciji dostavljenoj uz očitovanje H1 Telekom d.d. od 28. kolovoza 2013., a u iznosu iz članka 15.5. Standardne ponude Hrvatskog Telekom d.d. za uslugu izdvojenog pristupa lokalnoj petlji;

b) za zakašnjenje u otklanjanju kvarova/smetnji za uslugu izdvojenog pristupa lokalnoj petlji i to prema specifikaciji H1 Telekom d.d. od 28. kolovoza 2013., a u iznosu iz članka 15.3. Standardne ponude Hrvatskog Telekom d.d. za uslugu izdvojenog pristupa lokalnoj petlji;

c) za zakašnjenje u ispunjavanju obveza u rokovima propisanim odlukom HAKOM-a, klasa: UP/I-344-01/12-03/02, urbroj: 376-11/12-07, prema specifikaciji H1 Telekom d.d. od 28. kolovoza 2013., a u iznosu iz članka 13.1.5. Standardne ponude Hrvatskog Telekom d.d. za uslugu izdvojenog pristupa lokalnoj petlji;

d) za zakašnjenje u otklanjanju kvarova/smetnji za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa prema specifikaciji dostavljenoj uz očitovanje H1 Telekom d.d. od 28. kolovoza 2013., a u visini cjelokupnog iznosa veleprodajne naknade prema članku 8.2.2. Standardne ponude Hrvatskog Telekom d.d. uz uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa internetu;

e) za zakašnjenje u ispunjavanju obveza u rokovima propisanim odlukom HAKOM-a, klasa: UP/I-344-01/12-03/02, urbroj: 376-11/12-07 prema specifikaciji H1 Telekom d.d. od 28. kolovoza 2013., a u iznosu mjesečne naknade iz članka 5. Standardne ponude Hrvatskog Telekom d.d. za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa internetu;

f) za zakašnjenje u ispunjavanju obveza u rokovima propisanim odlukom HAKOM-a, klasa: UP/I-344-01/12-03/02, urbroj: 376-11/12-07 prema specifikaciji Hrvatskog Telekom d.d., Zagreb od 13. rujna 2013. godine, a u iznosu mjesečne naknade iz dodatka 3. Standardne ponude Hrvatskog Telekom d.d. za uslugu najma korisničke linije.

Točkom II. izreke rješenja odlučeno je da se naknada iz točke I točaka b), c), i d) izreke obračunava do kraja obračunskog razdoblja, odnosno do 28. veljače 2013. za korisnike za koje je kašnjenje započelo u veljači i nastavilo se kroz naredna obračunska razdoblja.

Točkom III. izreke rješenja nalaže se Hrvatskom Telekomu d.d. da u roku od 8 dana od primitka rješenja izvrši obračun naknade iz točke I. izreke i obračunati iznos isplati H1 Telekomu d.d., dok je točkom IV. izreke rješenje u preostalom dijelu zahtjev H1 Telekom d.d. odbijen.

Tužitelj u tužbi protiv osporenog rješenja u bitnom navodi da prvenstveno osporava nadležnost tuženika za odlučivanje u predmetnoj stvari upućujući na odredbu članka 20. Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine« 73/08., 90/11., 133/12. – dalje u tekstu: ZEK) s obzirom na to da sporne obveze nisu neposredno i bitno vezane uz izvršavanje ZEK-a. Smatra da je u predmetnoj stvari sporna isplata naknade za zakašnjenje u ispunjavanju određenih ugovornih obveza, što nije obveza iz ZEK-a, već obveza iz ugovora i Zakona o obveznim odnosima, pa je u predmetnoj stvari tuženik odlučio o stvari iz sudske nadležnosti. Nadalje, ističe da naknada za kašnjenje otklanjanja kvara/smetnji za uslugu izdvojenog pristupa lokalnoj petlji nije u području njegove odgovornosti. Naime, sukladno odredbi članka 25.1. odgovarajuće Standardne ponude tužitelja za uslugu izdvojenog pristupa lokalnoj petlji propisano je da prije slanja zahtjeva za otklanjanjem kvara/smetnje T-Comu operator korisnik Standardne ponude mora provjeriti da li kvar/smetnje ulazi u njegovo područje odgovornosti. Operator korisnik Standardne ponude mora dokazati da kvar/smetnja nije uzrokovana na dijelu mreže, uređajima i opremi koji su u području njegove odgovornosti. Međutim, tuženik jasno ukazuje da H1 mora izvršiti provjere uzroka kvara, a onda, u drugom dijelu rečenice, da to nije preduvjet za podnošenje zahtjeva za uklanjanje kvara/smetnji tužitelju. Tužitelj smatra ako je operatoru korisniku dodijeljena neka obveza koja je u ovom slučaju izričito propisana te koja je imperativnog karaktera onda ista ne može biti preduvjet za podnošenje zahtjeva odnosno ne može se, kako tuženik kaže, provjeriti je li možda uzrok kvara u H1 domeni odgovornosti. Pored navedenog tužitelj ističe prigovor pogrešne primjene Zakona o općem upravnom postupku (»Narodne novine« 47/09.) te upućuje na odredbu članka 98. stavka 3. tog Zakona koja se primjenjuje u postupcima donošenja rješenja tuženog tijela, navodeći kako ista određuje da izreka mora biti kratka i određena. Po mišljenju tužitelja, osporenim rješenjem nisu određeni parametri za izračunavanje iznosa koje bi tužitelj trebao platiti po osporenom rješenju. Smatra da je iz tog razloga, izreka neodređena jer se njome ne rješava već generira novi spor. Tužitelj predlaže da Sud održi raspravu ako zauzme stajalište da primjena materijalnog prava te formalni procesno-pravni nedostaci osporenog rješenja nisu sami za sebe dovoljan razlog da Sud oglasi osporeno rješenje ništavim ili da ga poništi bez održavanja rasprave. Predlaže da Sud donese presudu kojom će osporeno rješenje oglasiti ništavim, a podredno ako nađe da se radi o upravnoj stvari osporeno rješenje poništi.

Tuženik je u odgovoru na tužbu ostao kod razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja, te je istakao da je u osporenom rješenju detaljno obrazloženo da se naknade za kašnjenje koje su predmet ovog spora temelje na odredbama ZEK-a, te da veza između ZEK-a i tih naknada nije samo »formalna i udaljena« kako to smatra tužitelj, već stvarna i bitna. Konkretno, spor se odnosi na regulatorne obveze tužitelja, kao operatora sa značajnom tržišnom snagom, a koje regulatorne obveze su tužitelju određene sukladno članku 56. ZEK-a. Okvirni sadržaj regulatornih obveza propisan je člankom 58. (regulatorna obveza transparentnosti), člankom 59. (regulatorna obveza nediskriminacije) i člankom 61. (regulatorna obveza pristupa i korištenja posebnih dijelova mreže), a konkretiziran je odlukama o analizama mjerodavnih tržišta. Smatra da je bio nadležan za postupanje u ovom sporu, te da se njegova odluka temelji na načelima i ciljevima iz članka 5. ZEK-a, jer je donesena u cilju sprječavanja diskriminacije operatora i razvoja učinkovitog tržišnog natjecanja, koji ciljevi predstavljaju bitna načela u članku 5. stavku 2. točkama 2. i 3. ZEK-a. Nadalje, tuženik smatra da je izreka osporenog rješenja u dovoljnoj mjeri određena te da je njome jasno utvrđeno u kojem dijelu se usvaja zahtjev H1, a tužitelju su dani precizni parametri na temelju kojih je trebao izvršiti obračun. Tvrdnja tužitelja kako bi u slučaju da ugovorne strane ostave jednoj od njih da odredi ugovornu činidbu, takav ugovor sukladno članku 272. Zakona o obveznim odnosima bio ništetan te tužitelj implicira kako bi, premda se u predmetnom slučaju ne radi o ugovoru, analognom primjenom ovog pravila, bilo upitno obvezivati stranku u sporu da sama odredi svoju obvezu. U odnosu na navedeno tuženik napominje kako tužitelj zaboravlja napomenuti stavak 2. istog članka Zakona, prema kojem je činidba određiva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti te analogna primjena ovog